

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Susan Meier

Milliárdos karácsonyra

Kandy Shepherd

Szerelem a szurdokban

Caitlin Crews

Toscanai aranykalitka

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Linda Susan Meier, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Cinderella's Billion-Dollar Christmas* (Harlequin Romance)

• Magyarra fordította: Szalay Annamária

© Kandy Shepherd, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *One Night with Her Millionaire Boss* (Harlequin Romance)

• Magyarra fordította: Harcsa Henrietta

© Caitlin Crews, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *The Italian's Pregnant Cinderella* (Harlequin Presents)

• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 103. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-224-3

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Meier

Milliárdos karácsonyra

1. FEJEZET

Leni Long a kansasi Mannington Családi Falatozójának hatalmas ablakán át bámulta az aprócska város nyolc utcai lámpájáról függő, hóborította arany csengettyűket. A reggelizők hada már elvonult, a piros-fehér színekkel dekorált vendéglőre és az egész környékre csend telepedett.

Egy fekete városi terepjáró állt be az étkezde előtti parkolóba. Szálfatermetű, sötétszürke zakós férfi szállt ki belőle. Széles vállát behúzva feszült neki a jeges szélnek, de minden mozdulata erőt sugárzott, talán a testfelépítése miatt: legalább száznyolcvanöt centi magas lehetett, és igazi katonaalkatnak látszott. A hópelyhek megültek hollófekete haján, kifogástalanul nyírt frizurája kiemelte férfiasan vonzó arcvonásait.

A lány testét jóleső borzongás járta át. Mannington nem bővelkedett az erősebbik nem előnyös külsejű képviselőiben, és ez a csodálatos emberpéldány épp az étkezde felé tartott.

Leni tüstént a pult mögött termett, mert a férfi hosszú léptei pillanatok alatt elnyelték a kocsija és a vendéglő közti távolságot. Amint a férfi belépett, tekintete végigsiklott a lány cukorkamintás blúzáján, piros kötényén, zöld szoknyáján, piros harisnyáján, majd megállapodott csatos fekete cipőjén. A fenébe! Manningtonban évtizedek óta először fordul meg egy valamirevaló férfi, és neki épp most kell karácsonyimanó-jelmezt viselnie!

Na mindegy, a kisvárosi élet már csak ilyen. A pincérnők karácsonykor manónak öltöznek. A szakács a hátsó lépcsőn ülve pöfékelt. Leni anyja pedig, aki felszolgálóként szintén a reggeli műszakba volt beosztva, nem szólt oda telefonon, hogy csak tíz után ér be. Leni apjára kellett vigyáznia, aki egy munkahelyi balesetben fejsérülést szenvedett, és azóta néha epilepsziás rohamok kínozták.

Mr. Szívtipró leolvasta a lány blúzáján fityegő táblácskát.

– Leni?

Nem volt szokatlan, hogy egy nem helybéli vendég a kitűzőjét látva a nevére szólította. De ennek a fickónak volt valami furcsa a hangjában: mintha csalódott lenne.

– Igen – mosolygott a lány –, így hívnak.

A férfi közelebb lépett a pulthoz.

– Maga itt az egyetlen felszolgáló?

Leni felvett egy törlőrongyot, és tisztogatni kezdte a kopott, fehér felületet.

– Most még igen. A másik pincérnő később érkezik.

– Mennyivel később?

Micsoda ostoba kérdés! Miért érdekli ezt az embert, hogy Leni anyja mikor jön be?

– Bármelyik percben betoppanhat – nevetett fel a lány. – De ne aggódjon, én is fel tudom venni a rendelését.

– Rendben – mondta a férfi, és leereszkedett a pult előtt álló piros székek egyikére. – Egy kávét kérek.

– Máris! – felelte Leni. – És csak hogy tudja, bár már elmúlt tíz óra, nálunk egész nap kérhet reggelit.

– Sajnálom, de már reggeliztem.

A csuda vigye! Mással nem tudja itt marasztalni. Most csak felhörpinti a kávéját, aztán már megy is...

Hacsak nem akarja megvárni az anyukáját, ráncolta a homlokát Leni elgondolkodva.

Talán az építőcég küldött magánnyomozót vagy biztosítási ellenőrt a nyakukra? – aggodalmaskodott. A baleset óta két év telt el, és a vállalat egyre inkább vonakodott kifizetni az apjának megítélt havi járadékot és az orvosi költségeket, mivel úgy gondolták, kevésbé megterhelő feladatok ellátására már alkalmas lenne, így visszatérhetne dolgozni.

Bár ha ez a pasas azért jött, hogy nyakon csípje az apját valamilyen ház körüli munka elvégzése

közben, és ezzel bizonyítsa, hogy már nem rokkant, akkor nem az anyjával akarna beszélni. Nem. Akkor az otthonuk körül leskelődne az apja után.

– Esetleg megkóstolna egy fahéjas tekerccset?

– Köszönöm, nem – nevetett a férfi.

Udvariasan beszélt, de nem szaporította a szót. Leni elmosolyodott. A férfi nem volt éhes, és a vendégek nem mindig akarnak bájcsevegni. Legjobb lesz, ha békén hagyja a kávéjával. Már indult is, de a férfi váratlanul megszólalt:

– Kedves kis város ez.

Leni visszafordult.

– Túrhető.

– Csak túrhető?

Talán mégis van kedve beszélgetni? Ha vált vele néhány szót, talán már nem fogja olyan gyanúsnak találni. Az idegen barna szeme érdeklődéstől csillogott, és közelebről még helyesebb volt. Már csak a látványért is megérte rászánni egy kis időt.

– Igazából Mannington remek hely, de hamarosan el kell költöznöm innen. Most szereztem meg a diplomámat, és ha a szakmámban akarok elhelyezkedni, valószínűleg Topekában vagy hasonló, nagyobb városban kell letelepednem. Sajnos, az ilyen kis településeken kevés a munkalehetőség.

– Én New Yorkban élek – felelte a férfi. – A családomnak van ott egy vagyongazdálkodó cége. Sosem kellett azon törnöm a fejem, hogy hol fogok dolgozni. Volt egy lázadó korszakom, de kinek nem? És tessék, most itt vagyok.

Mármint a kansasi Manningtonban? Mit keres egy New York-i vagyongazdálkodó cég tulajdonosa a kansasi Manningtonban, ahol senkinek nincs befektetni való pénze?

A lány megint gyanakodni kezdett. De legalább elkezdtek beszélgetni. Talán a pincérnők jól ismert társalgási rutinjával sikerül belőle kiszednie, miért van itt.

Főleg, hogy épp az ő anyját keresi.

Nick Kourakis megbűvölten bámulta a pult mögött álló felszolgálót. Mark Hinton hagyatékának kezelője küldte ide, hogy felkutasson egy Elenore Long nevű nőt, aki valószínűleg azonos a hamarosan befutó másik pincérnővel. Erre szemben találja magát a leggyönyörűbb nővel, akit valaha látott. Igazi természetes szépség, finom arcvonásokkal és tökéletes alakkal, amelyet a manómaskara sem tudott elrontani. Zöld szeme vidámságtól csillogott – amíg meg nem kérdezte tőle, mikor jön be a másik pincérnő. Akkor hirtelen zárkózottá vált. De most, hogy a nagyvárosi lehetőségekről kezdtek beszélgetni, megint felélénkült. Persze teljesen mindegy, mit mondanak egymásnak, hiszen úgysem találkoznak többé. Épp ezért jó néha vadidegenekkel beszélgetni. Nincs tétje. Neki pedig pont egy ilyen könnyed csevejre volt szüksége, hogy elterelje a gondolatait a közelebről találkozásról Elenore Longgal.

– Szóval Topekába fog költözni?

– Valószínűleg – vont a vállát a lány.

– A jelmezt is magával viszi? – bökött a cukorkamintás blúz felé Nick.

Leni felnevetett.

– Nem hiszem, hogy a szociális gondozók ilyenben járnak dolgozni.

Gyönyörű, csilingelő nevetése volt. A haja fényes hullámokban omlott a vállára. A telt ajkak mosolyra húzódtak, a zöld szempár csak úgy szikrázott a jókedvtől. A férfi szíve mintha cigánykereket hányt volna a bordái mögött. Olyan régóta volt már egyedül, hogy nem is emlékezett, mikor érzett utoljára hasonlót egy nő közelében. Mintha egyetlen szempillantás alatt egy láthatatlan kapocs alakult volna ki közöttük, mintha ebből lehetne még valami több is...

Elnézte a lánygyönyörű arcát, hatalmas, ragyogó szemét, magas arccsontját, tökéletes vonalú orrát és csókra termett ajkait, és már-már felvetette neki, hogy keressen munkát inkább New Yorkban. De ennek körülbelül annyi értelme lett volna, mintha az időjárásról kezdene csevegni. Miért kérne meg egy gyönyörű nőt arra, hogy ilyen nagy lépésre szánja el magát, amikor jól tudja, hogy ez semmi jóra nem vezetne?

A vendéglő ajtaja kinyílt, és egy manóruhás nő lépett be rajta. A másik pincérnő, feltehetően

Elenore Long. Nick fürkészőn nézett rá. Legalább ötvenévesnek látszott. Szögletes arcát göndör, barna fürtök keretezték, a szeme kék volt. Az örökös, akit ő keresett, a két hete, hatvanéves korában elhalálozott Mark Hinton legidősebb leszármazottja volt. Koránál fogva ez a nő nem lehetett az.

– Maga a másik pincérnő? – állt fel a székről.

– Igen – felelte az asszony, miközben elkezdte kigombolni a kabátját.

– Azt hiszem, ez az úr veled akart beszélni, anya.

Nick felkapta a fejét.

– Anya?

– Igen, ő az anyám, Mr. Vagyonkezelő. Ha azt hiszi, apám munkahelyi balesete miatt olyan összegű kártérítést kaptunk, hogy van mit befektetnünk, nagyon téved. A biztosító még az orvosi kezelését is alig akarja finanszírozni.

Nick visszaült a székre.

– Nem az apja pénzügyei miatt jöttem – jelentette ki. Nagy levegőt vett, és határozottan Leni szemébe nézett. – A vezetékneve Long?

– Igen.

A férfi biztosra akart menni.

– A Leni valaminek a becézett formája?

Megvárta, mit felel erre a lány, de már tudta a választ.

– Igen, az Elenore-é.

Nick a kézfejjével megtörölte a homlokát.

– Maga Elenore Long?

Ha nem terelte volna el a figyelmét a hívogató zöld szempár, a gyönyörű hajzuhatag és a csábító idomok, bizonyára már rég rájött volna.

– Igen – bólintott a lány.

– Beszélhetnénk valahol négyszemközt?

Leni a mellkasára szorította a tenyerét.

– Hát engem keresett?

– Igen.

– Miért? Hiszen még a diákhitelt is csak nehezen kaptam meg. Egy árva garasom sincs, amit befektethetnék.

– Pedig tényleg beszélnem kell magával, négyszemközt – nézett rá komolyan a férfi. – Az ügy nem tűr halasztást.

– Leülhetünk az egyik étkezőfülkében.

A férfi követte Lenit a legeldugottabb sarokban lévő asztalig, és leült vele szemben.

– A nevem Nick Kourakis. Egy New York-i vagyonkezelő cégnek dolgozom.

– Igen, ezt már mondtam. Én pedig tájékoztattam, hogy a családomnak nincs befektetni való pénze.

A jövevény elmélyülten tanulmányozta Leni arcát. A lány megborzongott. Még sosem látott ilyen jóképű férfit. De most azt is meg kellett állapítania, hogy sötétszürke öltönye kifogástalanul szabott, hófehér inge és elegáns nyakkendője is egy vagyonba kerülhetett. Hatalmas termete ellenére olyan könnyedséggel viselte ezeket a drága ruhadarabokat, mint aki hozzá van szokva a luxushoz, sőt talán ilyen életre született.

Ez az ember nemcsak jóképű volt, de minden más is, ami után bomlani szoktak a nők: drága öltöny, ápoltság, vonzó megjelenés. Sok pénz.

– Nem akarok befektetési lehetőségeket ajánlani. Még csak nem is a vagyonkezelő megbízásából jöttem. Azért küldtek, hogy magát előkerítsem. Ugyanis izgalmas hírem van a maga számára.

– Valóban? – kérdezett vissza a lány gunyorosan, hogy a benne ébredő zavarba ejtő érzéseket elnyomja. – És mi volna az?

– Először is meg kell kérnem, hogy amit most mondok, kezelje bizalmasan.

– Rendben.

– Hallott valaha Mark Hintonról?

– Nem – felelte a lány, most már magabiztosabban.
– Egy milliárdos... vagyis az volt – mondta a férfi. – Úgy gondoljuk, maga szerepel a végrendeletében.

– Ó...

Lenit egy pillanatra cserben hagyta az önuralma. Ha csak tízezer dollárt örökölné, már azzal is mennyi adósságukat törleszthetné! Erélyesen megálljt parancsolt a reményteljes gondolatoknak.

– Az jót jelent, ugye?

– Meglehet, hogy valami egészen csodálatosat.

– Nekem a csodálatos azt jelentené, ha annyi pénzhez jutnék, hogy kifizessem apám orvosi számláit.

– Ennél többről van szó.

Lenit még inkább elragadták a derülítő gondolatok. Talán még segítőkutyára is futná az apjának, és nem kellene aggódniuk azon, hogy a vállalat újra munkába akarja állítani. De öröme hamarosan a gyanú árnyéka vetült.

Szülőanyja hétéves korában mondott le róla. Egy évet töltött nevelőszülőknél, mielőtt örökbe fogadták. Nem mondhatni, hogy szerencsés csillagzat alatt született. Nyolc éven át gürcölt, hogy egy főiskolai diplomához jusson.

– Hol a csapda?

– Mielőtt folytatom, meg kell ígérnie, hogy senkinek nem szól semmit, amíg azt nem mondom, hogy lehet.

A lány felkacagott.

– Talán tegyek fogadalmat?

– Maga az első Mark Hinton három lehetséges örököse közül. Hatalmas vagyonról van szó. A szüleinek elmondhatja, de senki másnak. Nekik is meg kell ígérniük, hogy nem adják tovább. Tudnia kell, hogy a személyes biztonsága múlhat ezen.

Az egész olyan hihetetlennek tűnt, hogy Leni egyszerűen képtelen volt felfogni. Túlságosan gyakorlatias teremtés volt ő ahhoz, hogy higgyen a csodákban. Ez biztosan valami rossz vicc, vagy ostoba tévedés.

Egy szót sem tudott kinyögni. A férfi felsóhajtott.

– Itt van magánál a telefonja? – kérdezte.

Leni előhúzta a készüléket a köténye zsebéből.

– Keressen rá Mark Hintonra!

A lány engedelmeskedett, bár közben azt motyogta:

– Weblapot vagy hamis profilt bárki létrehozhat.

A kereső nyolcezer találatot adott ki. Leni döbbenetesen nézett Nickre.

– Ez meg mi?

– Információ Mark Hintonról. Az apja hagyatéki ügyeit intéző ügyvédi iroda küldött. Az ügyel megbízott jogászuk a barátom, és ő most el van foglalva egy bírósági ügyel. Amúgy is a mi cégünk kezeli az apja vagyonát, így hát rám esett a választás, hogy felkutassam magát.

A lány alig hallott valamit a férfi szavaiból azok után, hogy „az apja hagyatékát” emlegette. Levegőt is alig kapott döbbenetében.

– Az apám?

Felfoghatatlan volt az egész. A szülőanyja sohasem beszélt neki arról, ki nemzette. Csak azt hajtogatta, hogy nem fontos, és nincs szükségük rá. Hétévesen már tudta, hogy ez nem igaz, miután az anyja képtelen volt eltartani, és állami gondozásba adta.

– A hagyatéki jogász szerint a dokumentumok alapján feltételezhető, hogy maga Mark Hinton lánya, de DNS-vizsgálatot is fognak kérni.

Leni hitetlenkedve, csalódottan dőlt hátra.

– Szóval a biológiai apám gazdag volt.

– Egyike az első multimilliárdosoknak. Ha ez kiszivárog, mielőtt beiktatnák az örökségébe, és megszervezhetné a védelmét, komoly veszélybe kerülhet. Különféle csalók, de akár emberrablók

célpontjává is válhat. Nemcsak azért jöttem, hogy felkutassam, hanem hogy magammal vigyem New Yorkba. Az ottani jogászok gondoskodnak róla, hogy az átvilágítási folyamat zökkenőmentes legyen.

A lány torkát valami megmagyarázhatatlan érzés kezdte szorongatni, ahogy a keresőben felbukkanó találatokat olvasgatta. Visszavonultan élő milliárdos. Olaj és gáz. Ismeretlen örökösök.

A szíve egy pillanatra megállt, majd olyan heves dobogással éledt újra, hogy az ájulás környékezte. Ennyi pénzből bőven gondoskodhat arról, hogy az apja többé ne szenvedjen szűkséget semmiben.

– Szóval azt hiszik, ez a fickó volt az apám, és én vagyok az egyik örökös?

– A hagyatéki jogász szerint majdnem biztos. Az írásos bizonyítékok egyértelműek, de azért a biztonság kedvéért egy DNS-tesztet is el fognak végezni.

– Rendben – felelte Leni elvékonyodott hangon.

– Az ügy bizalmas jellege miatt és a személyes biztonsága érdekében azonnal New Yorkba kell utaznia – mondta a férfi, és mélyen a lány szemébe nézett. – Magammal vihetem?

Leni tíz perccel korábban ezt a kérdést alighanem egészen máshogy értelmezte volna. De hol volt már a vidám fickó, aki flörtölt vele? Most már egy komoly üzletember állt előtte. Valahol sajnálta, hogy így volt, de közben beleszédült a lehetőségbe, hogy talán egy életre gondoskodhat a szüleiről. Ám akkor sem rohanhat New Yorkba egy olyan emberrel, akit azelőtt sosem látott. Miért hinné el bemondásra, hogy egy vagyonkezelő cégtől jött?

– Kaphatnék egy napot?

– Az volt a terv, hogy azonnal indulunk, amint beszéltem magával.

A lány megrázta a fejét.

– Egy napot kérek. Huszonnégy órát, hogy elmondjam a szüleimnek, és hogy a maga személyének is utánajárhassak.

– Tudom bizonyítani a kiléteimet...

– Köszönöm, de inkább magam derítem ki, amit tudni szeretnék.

Az internet legsötétebb zugait is átkutatja, ha kell, de biztosnak kell lennie benne, hogy a férfi az, akinek mondja magát.

Kizárt, hogy csak úgy útra keljen egy vadidegennel, vagy hiú reményt keltsen a szüleiben.

Nick Kourakis csalódottan és összezavarodva lépett ki a vendéglőből. Mivel őt küldték Leni Long felkutatására, lehetősége lett volna rábeszélni a lányt, hogy a Hinton-vagyon kezelésével továbbra is az ő cégüket bízza meg. De barátja, Danny Manelly, a hagyatéki jogász arra kérte, hogy egyelőre ne tegyen üzleti ajánlatot az örökösnek. A végrendeletben ugyanis szerepelt egy záradék, amely problémát okozhat, ezért Danny szerette volna megfelelően tájékoztatni Lenit, mielőtt bármilyen döntést hoz. Most, hogy megosztotta vele a legszükségesebb információkat, legfeljebb az időjárásról vagy a fociról volt szabad vele társalognia.

Általában maga is egyetértett volna egy ilyen észszerű óvintézkedéssel, csak hogy most nehéz volt megőriznie a józanságát. Hosszú évek óta Leni Long volt az első nő, aki iránt ellenállhatatlan vonzalmat érzett. Mintha valami láthatatlan kapocs lenne közöttük. Folyamatosan mondogatta magának, hogy ez mekkora örültség, miközben odasétált a kocsához, és bevágódott az anyósülésre.

A volán mögött Jace MacDonald, egy neves biztonsági cég vezetője ült.

– Hol a lány? – kérdezte.

– Huszonnégy órát kért, hogy ellenőrizze, igazat mondok-e.

Jace odafordult hozzá, bőrkabátja alól kivillant a revolvere.

– Ezen a helyen nehéz lesz őt szemmel tartanunk, még ha csak egy napról van is szó – mutatott ki az ablakon. – Az épületek elhelyezkedése miatt lehetetlen észrevétlenül megfigyelni valakit. De még a kocsinkat is azonnal kiszúrták a helyiek. Láttad volna, hogy szaglászta körülötte, amíg te bent voltál! Egy idegen jármű egy olyan utcában, ahol mindenki ismer minden autót? Kicsit sem feltűnő.

– Nem érdekel. Hallottad, mit mondott Danny. Ez a nő nagyobb vagyont fog örökölni, mint néhány kisebb ország bruttó nemzeti összterméke. Ha ez az információ rossz szándékú emberek

fülébe jut, nagy veszélybe kerülhet.

– Persze, még a végén szétszedik a bankok, hogy melyiküknél kösse le a pénzét – grimaszolt Jace. – Ez a Danny fiú nagyszerű lehetőségtől fosztott meg téged, amikor megtiltotta, hogy üzleti ajánlatot tegyél neki.

– Te sem reklámozhatod neki a saját cégedet.

Jace megvetően intett.

– Igen, én is végighallgattam ugyanazt a prédikációt.

– Akkor azt is tudod, mi a probléma a végrendelettel. Mark az örökség kisebb részét jótékony célokra ajánlotta fel, a maradékot pedig fel kell osztani az elsőszülöttje, illetve a többi leszármazottja között. A szövegezés alapján egy jó ügyvéd ki tudja hozni, hogy a vagyon fele jár az elsőként említett gyerekeknek, a másik felén pedig a két további örökös osztozik. Danny ezt személyesen szeretné elmagyarázni Elenore-nak.

Jace felhorkant.

– Mégis mennyiben befolyásolná a végrendelet tartalmát, ha felajánlanánk a cégeink szolgálatait?

– Danny csak biztos akar lenni benne, hogy nem kotyogunk ki valamit véletlenül.

– Ez nevetséges! – morogta Jace.

Nick teljesen átérezte társa csalódottságát, de Dannyt sem akarta bajba keverni.

– Nézd, te is ismerted Markot. Rendes fickó volt. Kilencven százalék, hogy egyenlően akarta felosztani a vagyonát a gyerekei között. Biztos vagyok benne, hogy Danny megpróbálja ezt mindhárom örökössel elfogadtatni. Ezért nem akarja, hogy összezavarjuk Elenore-t az ajánlatainkkal.

– Na persze – felelte Jace, és beindította a motort. – Ebben az istenverte porfészekben még egy panzió sincs. Megyünk az autópályán, amíg szálláshelyet nem találunk, aztán én visszajövök, és megpróbálok észrevétlen maradni ebben a böhöm nagy kocsiban, hogy éjszaka szemmel tarthassam a lányt.

– Sajnálom, hogy nem sikerült rábeszélnem az azonnali indulásra – nézett rá mentegetőzve Nick.

– Ne aggódj, megoldom – nevetett Jace. – De te mit szólsz ahhoz, hogy utánad szaglászik a neten? Mit fog találni, ha beüti a neved a keresőbe?

Nick kibámult az ablakon.

– Semmit.

– Biztos? Nicknek, a Wall Street új farkasának egyetlen csontváz sem lapul a szekrényében?

– Egy sem – felelte Nick.

Hazudott. Egy téli éjszakán rábeszélte az egyetlen öccsét, hogy menjenek kocsikázni. Az utakat jég borította, de ő, aki korábban a haditengerészet elit alakulatában szolgált, azt hitte, bármilyen időjárásban képes biztonságosan vezetni. Sajnos a jeges úton kisodródó többi autóst nem tudta kikerülni, az öccse pedig életét vesztette a balesetben. De ennek már öt éve – nem valószínű, hogy a kereső még feldobja az ezzel kapcsolatos híradásokat.

– Ne mondd már! Hintonnal nem ismerkedhettél volna meg kétes üzelmek nélkül.

– Pedig nem volt semmi ilyesmi.

Ez viszont igaz volt. Mark Hintonnal Dubajban találkozott először. Kaszinóba jártak, ejtóernyőztek, és pénzügyekről beszélgettek. Főleg befektetési lehetőségekről. Nick számára ebben az égvilágon semmi különleges nem volt. Amikor aztán Mark a Kourakis Vagyonkezelő Vállalatra bízta javait, gyakran találkoztak jachtkirándulásokon, vagy horgásztak együtt Floridában. Tequiláztak, megtárgyalták a milliárdos pénzügyi célkitűzéseit, még a gyerekeiről is szó esett, akik most az örökösök lettek. Persze Mark csak akkor emlegette a leszármazottait, ha kicsit felöntött a garatra. A tequila megoldotta a nyelvét, és olyankor mesélt a gyerekeiről – bár a nevüket sosem árulta el. Nick pedig kiöntötte neki az öccse halála miatti önvádtól gyötrődő szívét. Mark ezért is időzött szívesen Nick társaságában. A köztük levő harminc év korkülönbség dacára megértették egymást. Mindketten tudták, mit jelent hibázni, és mit jelent megbánni. Nick még ma is gyakran gondolt vissza arra a borzalmas napra. Az önteltsége lett a vesztesége. Az öccse nem akart kocsiba ülni. A szülei

is óva intették őket. De ő annyira biztos volt magában... mint mindig.

Öccse halála után vége szakadt a kalandozásoknak. Letelepedett New Yorkban, és elfoglalta helyét a családi vállalkozásban.

De a lelke mélyén ugyanaz a vakmerő fickó maradt. Csak most már nem a sípályákon vagy a levegőben mutatta meg kockázatvállalási kedvét, hanem a pénzügyi életben.

Nem akadt senki, aki versenyre kelhetett volna vele.

Mivel ilyen jó volt a szakmájában, idővel meg is szerette. Legalábbis amíg eszébe nem jutott, miért hívják „új farkas”-nak. Nem tudott szabadulni a büntudattól öccse halála miatt.

Maga sem értette, hogy ott a vendéglőben mi történhetett vele, mert egy kis időre elfelejtette mindezt, és a tragédia óta először tudott felszabadultan nevetni, ráadásul egy vadidegen nővel. De amikor visszatér New Yorkba, a munkájára kell összpontosítania. Ha az örökösök közül csak egy vagy kettő úgy dönt, más céghez viszi a milliárdjait, új befektetőket kell vadásznia, hogy a kieső bevételt pótolja. Még egyszer nem okozhat csalódást a szüleinek.

Leni anyja kettőig dolgozott, a lány műszakja viszont csak háromkor járt le. Amíg egymás mellett dolgoztak, igyekezett kitérő válaszokat adni a Nick Kourakis kilétét firtató kérdésekre, komolyan véve a férfi figyelmeztetését, hogy semmi sem szivároghat ki az esetleges örökségről. A munka végeztével rohant haza, ahol szülei a konyhában várták.

– Sziasztok!

Apja felnézett az újságjából. Anyja abbahagyta a főzést.

– Szia! Akkor elmondod végre, mit akart tőled az az öltönyös alak?

Leni mosolyt erőltetett az arcára. Amikor Denise és Jake örökbe fogadták, már nem volt édes kisbaba vagy imádni való tipegő. Vékonydongájú, az élettől megtépázott kislányként költözött be az életükbe. Longék megnyitották előtte a szívüket és az otthonukat, és sajátjukként szerették. Azt mindig is tudta, hogy az anyja lemondott róla. Most viszont az is kiderült, hogy a vér szerinti apja nagy valószínűséggel egy dúsgazdag fickó volt, aki már születésekor sem akarta őt.

Magában újra hálát adott Istennek örökbe fogadó szüleiért.

Leült az apja mellé.

– Először is, amit most elmondok, szigorúan bizalmas. Senkinek sem adhatjátok tovább.

– Rendben – felelte Denise, Jake pedig bólintott.

– Az öltönyös férfi neve Nick Kourakis. Vagyonkezelő cége van New Yorkban. Azt mondta, lehetséges, hogy örököltem egy kis pénzt.

Apja arca felderült, naptól cserzett bőre nevetőráncokba szaladt.

– Ez nagyszerű hír!

Anyja boldogan felsóhajtott, és megölelte a lányt.

– Annyira örülök a szerencsédnek, drágám!

– Nos, még nem biztos. El kell mennem New Yorkba, ahol DNS-tesztet végeznek, hogy kiderüljön, valóban én vagyok-e az örökös. Igazából magam sem hiszem el, amíg nem látom a vizsgálat eredményét. Szóval ezért fontos, hogy ne említsétek a dolgot senkinek: nem szeretném magam kínos helyzetbe hozni, ha mégsem kapom meg az örökséget.

Talán jobb is lett volna így. Ha a biológiai apja egy szegény gyári munkás lett volna, valahol meg tudná érteni, hogy nem tudta vállalni az anyagi felelősséget. De egy milliárdos hogy tehette meg, hogy nem fizetett gyerektartást? Hogy nézhette tétlenül, hogy a szülőanyja kénytelen volt őt állami gondozásba adni? Hogy hagyhatta, hogy ilyen fájdalmas döntést kelljen hoznia, mert nem tellett neki egyszerre gyógyszerre és a kislánya ellátására?

Megalázó és dühítő volt, hogy ezt tette velük. Ha esetleg kiderül, hogy mégsem Mark Hinton leszarmazottja, legalább nem kell ilyen nyomorultul éreznie magát.

– Bölcs dolog, ha az embert nem ragadják el túlságosan a reményei – jegyezte meg az apja. – De talán végre rámosolyog a szerencse a családnk egy tagjára.

Ettől volt olyan kacifántos a helyzet. Egyfelől szívesen megmondta volna Nick Kourakisnak, hogy elmehet a búsba a biológiai apja milliárdjaival együtt. Most már megvan a diplomája, meg tud

élni a szakmájából. De a szüleinek nagy szüksége lenne a pénzre. Sosem kérnének tőle, de ő nem is várná meg, hogy kérjenek. Ha az örökségéből gondoskodhat róluk, el kell fogadnia azt.

– Jól van – állt fel a székről. – Most felmegyek, és mindennek utánanézek az interneten. Nem fogok csak úgy repülőre szállni egy olyan fickóval, akit még életemben nem láttam.

Apja elmosolyodott.

– Okosan teszed, kislányom.

Ez az egyetlen szó: *kislányom*, egyenesen Leni szívéig hatolt. Igen, az ő kislánya. Nem a mindeddig ismeretlen spermadonoré, aki arra sem vette a fáradságot, hogy tudakozódjon a gyermeke jólléte felől.

Huszonnégy órával azután, hogy először találkoztak, Nick Kourakis és egy ismeretlen férfi állt meg Leniék háza előtt a fekete városi terepjáróval. Nick kikereste az otthoni számukat, és este felhívta, hogy közölje: tíz órakor indulnak. A lánynak annyi ideje volt, hogy utánanézzon Nicknek és a cégének az interneten, elújságolja a szüleinek a történeteket, és összekapcsoljon. Ahogy a hideg, novemberi délelőttön megölelte aprócska anyját és ritkuló hajú apját, ellentmondásos érzések kavargtak benne Mark Hintonnal kapcsolatban.

Nick átadta a Long házaspárnak Danny Manelli névjegykártyáját, hogy kérdés esetén hívják fel nyugodtan. Aztán bemutatta Jace MacDonaldot, a fekete bőrdzsekis fickót, aki kinyitotta Leninek a kocsis hátsó ajtaját. A lány csodálkozva látta, hogy Nick is hátra ül.

– Jace az Around the World Security vezetője. Ő lesz a testőre, amíg New Yorkban tartózkodik.

– A testőröm? – döbrent meg Leni.

– Higgye el, akinek milliárdjai vannak, szüksége van védelemre – mondta Jace.

– Milliárdok? – lehelte a lány.

Nick felnevetett.

– Igen. Mark Hintonnak milliárdjai voltak. Így, többes számban. Sok milliárd dollárról beszélünk.

– Tudom. Róla is tájékoztam tegnap este. Csak olyan hihetetlen az egész.

Néhány kanyar után észak felé fordultak. Hamarosan egy privát leszállópályához értek.

– Szent szalmazsák! – sóhajtott a lány, amikor meglátta az ezüstsínű magánrepülőgépet.

– Ez semmi – mosolyodott el Nick. – Én csak egyszerű milliárdos vagyok.

Leni már ezt is tudta. Előző éjjel vagy negyven perccel át olvasgatott a férfi üzleti sikereiről. Arra viszont nem számított, hogy az ő magángépével fognak utazni.

Egy röpké másodpercig egymás szemébe néztek, és a lány megreszketett. A fenébe! Megint ez az ostoba vonzódás, a lehető legrosszabb pillanatban! Most fontosabb dolgokkal kell foglalkoznia, ráadásul a férfi munkaköri kötelességből kíséretet.

Nick odakísérte a repülőgép lépcsőjéhez. Amikor beléptek az utastérbe, Leninek elakadt a lélegzete az elegáns belső tér láttán. Aztán nyugalmat erőltetett magára, és az egyik fehér üléshez lépett, majd kibújt kopott bőrdzsekijéből.

– A repülőút körülbelül háromórás – közölte Nick. – De mivel a városon kívül szállunk le egy magánreptéren, még vár ránk másfél óra a limuzinban.

– Limuzinban? – nyelt egy nagyot Leni.

Szép látvány lesz, ahogy ősrégi kabátjában és viseltes farmerjában beül egy luxusautóba.

Nick elvette a dzsekijét, és az utaskísérőnek adta, aki hátrasietett vele.

– Ne aggódjon, majd belerázódik! Egy-két nap, és rájön, hogy limuzinnal a legkönnyebb közlekedni a városban, hosszabb távokra pedig a magángép a legkényelmesebb utazási mód. Ott, hátul van egy konyha – mutatta. – Ha megéhezik, csak szóljon Marie-nek, de délben lesz ebéd, talán azt érdemes megvárni. A konyha mögött egy kis dolgozó- és pihenőhelyiséget talál, kihúzható ágygal. Jace alighanem használatba is veszi, amint felszállunk. Egész éjjel fenn volt, és a maguk házáat figyelte. Ráfér egy kis alvás.

– Egész éjjel ébren volt?

– Ez a munkája.

Persze, ezt Leni is tudta. Csak eddig valahogy nem esett le neki, hogy személyi testőreként éjjel

is őriznie kell a házát.

– Idővel beletanul majd mindenbe. Most pedig helyezze magát kényelembe. Kezdjen hozzászokni, hogy mostantól így telnek majd a mindennapjai.

A lány még azt is nehezen tudta elképzelni, hogy limuzinnal fog furikázni, nemhogy saját magánrepülővel.

– Ha tényleg én vagyok az egyik örökös.

– Az ügyvéd szerint a DNS-teszt pusztán formalitás – mondta Nick. – Nekem most van egy kis dolgom. Ha bármire szüksége lenne, hátul megtalál.

Azzal már indult is volna, de Leni utánaszólt:

– Miért a maga gépével megyünk, és nem az apáméval?

– Azért, mert semmit nem használunk, ami a Hinton Holdinghoz köthető.

– Miért?

– Ha így tennénk, az emberek idő előtt megneszelnék, hogy megvan az örökös.

– És az baj?

A férfi hosszan felsóhajtott. Láthatóan fárasztotta már a sok kérdés.

– A Hinton-vagyon olyan hatalmas, hogy mindenki tudni akarja, kié lesz. Danny kidolgozott egy tervet, hogyan védjük meg az örökösöket. Ennek része, hogy nem nyúlunk a Hinton-tulajdonhoz, amíg teljesen le nem zárul az ügy. Ha az ő repülőivel vagy autóival kezdünk járni, vagy beköltöztetünk valakit az egyik házába, mindenki tudni fogja, hogy ennek oka van, és szaglászni kezdenek utánunk. Minél később tudja meg a sajtó és a kíváncsiskodók, annál jobb.

Leni egy pillanatig mélyen a férfi sötét szemébe nézett. Nem valószínű, hogy hazudott. De sejtette, hogy nem árult el neki mindent. Amíg nincs meg a DNS-vizsgálat eredménye, nem faggatózhat. Mindenesetre nyitva kell tartania a szemét és a fülét.

Nick megkönnyebbülten indult a hátsó kabin felé. Nem bánta a lány kérdezősködését, mert semmi olyat nem firtatott, amire ne tudott volna választ adni. A közelsége annál inkább felkavarta. Pedig ő sosem volt ilyen. Mindig tudott uralkodni magán. Most sem kellene így megszédülnie attól, hogy egy csinos nő mellette áll. Már alig várta, hogy New Yorkba érjenek, és megszabaduljon ezektől a zavarba ejtő érzésektől. Talán szerepet játszott a dologban a meglepetés is, hogy Mark Hinton lánya ilyen lélegzetelállítóan gyönyörű. Mark külseje ugyanis egy tízes skálán az ötöst is épphogy megütötte volna. Ezek szerint Leni anyja viszont lehetett vagy tizenkettes. Másrészt pedig egyszerű fizikai vonzódásról volt szó, ha mégoly erősről is. A gép elejéből mozgást érzékelt, és felpillantott. Leni épp felállt, hogy a csomagtartóra tegye a táskáját. A fejét hátravetette, fényes barna haja a hátára omlott.

Tiszta örület. Nick most először örült, hogy Danny távolságtartó viselkedésre kérte. Bármi is az, amit érez, nem akarja érezni. Fontosabb dolgai vannak. A cég vezetése egész embert kíván. Nem okozhat csalódást a szüleinek. Belevetette magát a munkába, és többé fel se nézett addig, amíg a gép néhány óra múlva ereszkedni nem kezdett. Végre megérkeztek. Már csak másfél órát kell kibírnia valahogy a lány közelében. Utána Danny gondjaira bízta, és felé se néz többet.

2. FEJEZET

Az időeltolódás miatt majdnem három óra volt, amikor leszálltak New Yorkban. Marie ízletes ebédet szolgált fel Leninek, amelyet egy mesterszakács készített el a gép konyhájában. Nick azt mondta, helyezze magát kényelembe, és kezdjen hozzászokni a luxushoz, de hogy egy séf csak azért utazzon el Manningtonig, majd vissza New Yorkba, hogy neki ebédet főzzön? Egy repülőgép fedélzetén? Elképesztő!

A reptéren limuzin várta őket, Leni pedig nagyon oda nem illőnek érezte magát viseltes ruháiban. Az üzleteket és utcákat díszítő karácsonyi dekoráció barátságosabbá tette a várost, de a lány még sose látott ennyi épületet ilyen kis helyen összezsúfolva. Persze ezt nem említette meg. Igyekezett minél kevesebbet beszélni Nick előtt, mivel nem bízott benne, akármilyen vonzónak találta is. Aztán megálltak egy felhőkarcoló előtt, és a férfi megszólalt:

- Itt lesz az első megbeszélésünk... az ügyvédjével.
- Az ügyvédemmel?
- A hagyatéki jogással.

Leni rémülten kapott levegő után.

– Hiszen farmernadrágban vagyok! Miért nem szólt, hogy rögtön megbeszélésünk lesz?
– Így is megfelel az öltözéke. Maga egyszerű vidéki lány, aki most tudta meg, hogy talán milliárdokat örökölt. Nem kell megjátszania az úrinőt.

- Még szerencse, mert eszemben sem volt.

A sofőr kinyitotta nekik az ajtót.

– Olyan ijesztő a gondolat, hogy talán tényleg én vagyok az egyik örökös – szakadt ki a lányból.
– Félek, hogy valami ostobaságot teszek, és köznevetség tárgyává válok.

Nick a karjára tette a kezét, és mélyen a szemébe nézett.

– Ne aggódjon! Már ez alatt a néhány óra alatt is megfigyeltem, hogy maga erős lány. Menni fog!

Leni érezte, hogy elgyengül a térde a férfi komoly pillantásától. Most ugyanaz a Nick volt, akivel olyan jól beszélgetett a vendéglőben.

Egy rémisztően elegáns irodaházba léptek be együtt. Örült, hogy fogja a férfi karját, mert szüksége volt a támogatásra. Ám amint áthaladtak a forgóajtón, a férfi elengedte. Szóval kizárólag akkor ér hozzá, ha segítségre van szüksége. Alig vet oda neki egy-két szót, a repülőúton pedig még csak felé se nézett. Kizárólag a munkáját végzi. Felesleges belelátania bármi mást.

Egy forduló mögött elrejtett liftekhez mentek. Leni mély levegőt vett, megigazította bőrdzsekijét, és lesimította a garbóját, remélve, hogy nem látszik rajta, mennyire régi darab. Az, hogy nem öltözött az alkalomhoz illően, enyhe kifejezés volt.

Amikor kiléptek a felvonóból egy üvegfalú irodába, Leni tüdejéből reszkető sóhaj szakadt fel. Olyan érzése támadt, mintha a város felett lebegne.

A bal sarokban kinyílt egy ajtó, és egy alacsony, vékony nő dugta ki a fejét rajta.

- Nick, be tudnál jönni az irodámba egy pillanatra?

A férfi Lenire pillantott, aki mosolyt erőltetett az ajkára.

– Én elleszek – biztosította a lány. – Megnézem, hogy az ablakból át lehet-e látni a szemközti épület irodáiba.

Nick halkán felnevetett. Még sosem találkozott ilyen nyitott, természetesen humoros emberrel. De tíz perc múlva ő már lefelé fog menni a lifttel, letudva a barátjának tett szívességet.

Az asszisztens, Mary Catherine kérésének eleget téve bement az irodájába. A nő az asztalán álló telefonra mutatott.

- Manelli úr van a vonalban.

– Hogyhogy a vonalban? – döbönt meg Nick. – Itt kellene lennie, hogy fogadjon minket.

– Majd ő megmagyarázza – mondta Mary Catherine, és magára hagyta Nicket a telefontal.
Nick felvette a kagylót.
– Hol az ördögben vagy?
– A bíróságon. Emlékszel a tárgyalásra, ami miatt neked kellett Elenore Longért menned? A bíró elutasította az elnapolási kérelmemet. Itt ragadtam.
– Mi az, hogy ott ragadtál?
– A bíró szerint nincs értelme elnapolni egy tárgyalást, amelyik pár nap alatt ügyis lefutna. Céges ügy, mindenki abszolút felkészült. Egy-két nap, és végzünk.
– És nekem ehhez mi közöm van?
– Nem hagyhatom Elenore Longot ennyi időn át egyedül kuksolni egy hotelszobában.
– Danny, csak azért segítettem, mert Markot a barátomnak mondhattam, és fontos volt neki a gyerekei biztonsága. De további szívességekre nem vagyok hajlandó.
– Én sem tudtam előre, hogy így alakul a helyzet. Nem az én hibám. Ilyen az élet, nem? Ami elromolhat, az el is romlik.
Danny nem sejtette, hogy ezt Nick érti csak igazán.
– Miért nem Jace pátyolgatja a lányt? Ő a testőr, nem én.
– Salvadorban vészhelyzet állt elő, oda kellett mennie, és majdnem az összes embere vele van.
– Salvadorban? – képedt el Nick.
– Igen. Szóval csak te maradtál. Rajtunk kívül egyedül te tudod, kik a potenciális örökösök, és nem lenne jó, ha mással is meg kellene osztanunk az információt. Ráadásul nálad jobban kevesen tudnak titkot tartani.
– Akkor sem vagyok testőr.
– Nem is kell, hogy az legyél. Amíg senki sem ismeri Elenore személyazonosságát, ő is csak egy turista New Yorkban.
– És mégis mit csináljak vele egy egész napig vagy esetleg kettőig?
– Bármit, amihez csak kedvetek van. New York sok lehetőséget kínál. Ha nem beszélsz neki az örökségről, felőlem akár egy hétig is elszórakoztathatod.
– Egy hétig?!
– Legfeljebb. Esküszöm!
Nick lehunyta a szemét.
– Sokba fog ez neked még kerülni!
– Hálám örökké üldözni fog – felelte Danny.
Miközben barátja a szállodai foglalás adatait diktálta neki, Nick Lenit nézte az iroda üvegfalán át. A lány az ablaknál állt, és a manhattani kilátásban gyönyörködött, de látszott, mennyire idegenül érzi magát. Be is vallotta, hogy fél. Vonzalma arra sarkallta, hogy segítsen neki, de épp ettől a vonzalomtól akart mindenáron megszabadulni.
Danny felsóhajtott.
– Figyelj, csak jelentkezz be a szállodába, aztán vidd el vacsorázni.
– Komolyan mondtam, hogy ezért nagy szívességet várok cserébe.
Az ügyvéd felnevetett.
– Miért? Talán Markra hasonlít?
– Nem. Feltételezem, hogy inkább a bárpincéernőre.
Danny hahotázni kezdett.
– Szóval olyan csinos?
– El sem tudod képzelni.
– Most rohannom kell. Vége a szünetnek. Ígérem, olyan gyorsan befejezem ezt a tárgyalást, ahogy csak lehet.

Danny letette a telefont, Nick pedig mélyet sóhajtott. Neki most már a munka az élete. Nem szívesen töltött még több időt egy nővel, aki már így is rendesen elcsavarta a fejét. Különben sem érdemel meg egy ilyen édes, ártatlan teremtest. De Mark a barátja volt, ezért segítenie kell a lányának. Nagy gyakorlata van már benne, hogy ellenálljon a csábításnak, most is sikerülni fog.

A lifthez indult, és közben odaszólt Leninek:

– Menjünk!

– De hova?

– Az ügyvéd egy tárgyaláson ragadt. Elviszem magát a szállodába, aztán vacsorázni. Beszálltak a liftbe.

– Nem mehetek magával vacsorázni.

– Szóval kikoszaraz?

– Nem. Csak nem vacsorázhatok olyan emberrel, aki így van öltözve – a férfi elegáns öltönyére mutatott –, miközben én így nézek ki. – Azzal végigsimított saját kopott ruházatán.

– Útközben vehetünk magának egy ruhát. Sőt bármit, amit csak akar. A hagyatékkezelő ugyanis mindig elkülönít egy összeget az átvilágítási eljárásban részt vevő potenciális örökösök felmerülő költségeinek fedezésére. Abból mindent megvehet, amire az itt-tartózkodása alatt szüksége van.

A lány tátott szájjal bámult Nickre.

– Nem hagyom, hogy ruhákat vegyen nekem. Ha mégsem vagyok örökös, nem tudom visszafizetni.

– Mint mondtam, van erre egy elkülönített keretösszeg. A hagyatékkezelő kérésére utazott New Yorkba, tehát állják az ezzel kapcsolatos költségeit. Nem kell visszafizetni. Ez a szokványos eljárás minden potenciális örökös esetében.

– A ruhavásárlást nem mondhatjuk elengedhetetlenül szükséges kiadásnak.

A férfi állkapcsa megfeszült.

– Ahogy akarja.

Leni látta rajta, hogy felbosszantotta, de nem érdekelte. Kiléptek a forgóajtón a havas utcára, és újra beültek a limuzinba. Kisvártatva bekanyarodtak a legforgalmasabb utcába, amelyet Leni valaha látott. A látkép ismerős volt a televízióból.

– A Times Square!

– A szálloda erre van – mutatott Nick jobbra.

A lány csak egyetlen hotelt látott, kicsit távolabb.

– Gyalog megyünk?

– Dugó van. Így gyorsabb.

Leninek jólesett a hűs levegő és a zshivaj, amely elterelte a figyelmét az örökségről és a mellette lépdelő jóképű férfiről.

– Ott van az én irodám – mutatott Nick egy szürke téглаépületre.

– Milyen itt dolgozni? – firtatta Leni. – Már mint ilyen zajban és tömegben?

– Hangszigeteltek az ablakok.

A lány felnevetett.

– Tudja, hogy nem erre gondoltam. Látta, hol élek. A városunk teljes lakossága körülbelül ezeröttszáz fő, itt pedig csak ezen az utcán tolonganak vagy háromezren. Nálunk mindenki ismer mindenkit. Itt hogy dönti el az ember, kiben bízhat?

– A jó híre alapján.

– De ha még sosem találkoztak, honnan tudja, hogy jó hírű-e az illető?

A férfi megvonta a vállát.

– Mindig ismerek valakit, aki ismer valakit, aki ismeri az illetőt. Ha pedig vezető beosztású személyről van szó, megnézem, mit írnak róla.

– Hol?

– Céges hírlevelekben vagy az interneten.

– Utánam is kutakodott?

– Az Danny dolga.

– Ez a Danny fontos ember?

– Az ő ügyvédi irodájuk kezeli a Hinton-hagyatékot. Vezetőként minden hibáért neki kell tartania a hátát.

Leni már kezdte érteni a helyzetet. Nick nem hazudott, de meglehetősen szűkszavúan válaszolt

a kérdéseire, és egész biztos nem mondott el mindent. Itt az ő személyével van a probléma.

– Maga sem akar hibát elkövetni velem kapcsolatban, igaz?

Nick megállt, és néhány másodpercig komolyan a lány arcába nézett.

– Igen.

Leni megborzongott. Tudta, miért állt meg a férfi, és miért nézett rá olyan komolyan. Amikor még nem tudta, ki ő, vicceseket mondott neki, és flörtölt vele. Nem volt ő már tizenhárom éves kislány, aki nem tudja eldönteni, tetszik-e a szomszéd fiúnak. Látta a jeleket. De azt is, hogy Nick küzd a vonzalma ellen. Talán az örökség miatt? Mert nem akart hibát elkövetni?

– Nem lehet túl barátságos egy ügyfélhez, igaz?

– Igaz.

– És azért ilyen mogorva, mert a vendéglőben összebarátkoztunk, mielőtt kiderült, ki vagyok?

– Igen. Mivel helytelen lenne folytatnunk – ingatta a fejét Nick. – Maga szórakoztató és melegszívű lány, és nagyon vonzó. De vannak dolgok az életemben, amelyek miatt nem is gondolhatok párkapcsolatra, maga pedig lehet, hogy nemsokára hatalmas vagyont örököl, és teljesen megváltozik az élete. Magának sem hiányzik most, hogy kialakuljon valami kettőnk között. Ezért jobb, ha meg sem próbáljuk jobban megismerni egymást.

Leni egyetértett vele, bár inkább azért, mert nem tudott teljesen megbízni benne. Az elejétől fogva sejtette, hogy van valami sötét titka. A férfi maga is mondta, hogy valami az életében kizárja a párkapcsolatokat. Tehát nem pusztán szakmai megfontolásból távolságtartó. Leni örült, hogy rákérdezett a dologra, és magyarázatot kapott a férfi ellentmondásos viselkedésére. Állami gondozott kislányként túl jól ismerte az érzést, amikor az ember hiába reméli, hogy valaki megszereti, és befogadja az életébe. A múlt árnyai túl könnyen előkúsztak a sarokból. Így legalább tiszta vizet öntöttek a pohárba, és nem fog aggódni, ha Nick hirtelen újra zárkózottá válik.

– Jól van.

A férfi felnevetett.

– Jól van?

– Igen, jól van. Látja, milyen egyszerű? Maga elmondta, mi a helyzet, én pedig megértettem, miért viselkedett időnként olyan furcsán.

– Nem is viselkedtem furcsán.

– Valóban? – vont a szemöldökét a lány.

– Mondjon egy példát!

– Nos, amikor először találkoztunk, sokat beszélt. Aztán, amikor kiderült, ki vagyok, alig szólt hozzám. Pedig előtte még vicces is volt.

Nick megint felkacagott.

– Én, vicces?

– Jó, nem annyira, hogy az ember kétrét görnyedjen a nevetéstől, de azért kicsit bolondos volt.

– A szüleim nem hinnének magának, ha ezt elmondaná nekik – mondta a férfi, és hosszú léptekkel elindult.

Leni loholva igyekezett utolérni.

– Akkor feltétlenül el kell mondanom nekik. Mulatságos lesz látni az arcukat közben.

– Nem valószínű, hogy valaha is találkozik velük.

Leni felsóhajtott. A férfi megint bezárkózott. Meg tudta érteni, de ha az egész napot együtt kell tölteniük, így elég unalmas lesz.

– Ma este tényleg étteremben vacsorázunk?

– Igen. New Yorkban az a jó, hogy sok remek hely közül választhatunk.

A lány lenézett kopott farmernadrágjára. Hozott egy szép ruhát is, de azt az ügyvédi megbeszélésre szánta.

– Csak ne legyen túl puccos.

– Ne vegyünk mégis egy ruhát?

– Nem fogadok el könyöradományt.

– Nem adomány. Mint mondtam, van egy keretösszeg direkt ilyen célokra. Nincs megszabva,

mire költheti.

– Maga így látja, én másképp.

– Nézze! Gondoljon arra, hogy nem lenne jó, ha kitűnne a tömegeből. Csak azért venné a ruhát, hogy elvegyülhessen. Van az utca végén egy üzlet, ott szoktam anyámnak ajándékot venni. Megkérem Dannyt, hogy nyisson ott magának számlát. Így, ha később meggondolja magát, ott vásárolhat ruhát, cipőt, vagy amire úgy érzi, szüksége van.

– Ugyanott vegyek ruhát, ahonnan az anyja öltözködik? – nevetett Leni. – Kösz, inkább nem.

– Van választék a fiatalabb generációnak is.

– Remélem is.

Leni lenyelte a torkában keletkező gombócot. Szívesen öltözött volna úgy, mint például az a ceruzaszoknyás nő, de nem volt rá pénze. Otthon pedig úgysem tudna hova felvenni ilyen elegáns darabokat. Nem akarta pazarolni a pénzt – annak az embernek a pénzét, aki magára hagyta. Akinek az örökségét csak azért hajlandó elfogadni, hogy segíthessen annak az apának, aki felnevelte. Nem kell a rongyrázás. Főleg, ha kiderül, hogy nem is örökölt.

– De ne örüljön, mert úgyse veszek ott semmit.

– Azt sosem lehet tudni.

– Én tudom.

– Nem. Nem tudja.

Leni megcsóválta a fejét. Ahhoz képest, hogy Nicknek nem lenne szabad túl sokat beszélgetnie vele, sosem engedi, hogy az övé legyen az utolsó szó.

Nick egy hatalmas, fehér szállodaépület előtt állt meg. A karácsonyi dekoráció láttán Leni szíve összeszorult. Épp az ünnepi előkészületek alatt kell távol lennie az otthonától, így lemarad a partikról, a betlehemesek műsoráról, a közös sütögetésről az anyukájával. Nick azt mondta, két hétre pakoljon be, ezért feltételezte, hogy legfeljebb ennyi ideig kell New Yorkban maradnia. Igaz, hogy nem cserélgethet karácsonyi recepteket a falatozó törzsvendégeivel, nem veheti át apró ajándékaikat, és a süteménykészítés dandárjáról is lekérik, de így is hazatérhet néhány nappal szenteste előtt. Nem fogja átadni magát a honvágnak.

Követte Nicket a recepcióhoz, ahol a férfi bement a nevét, és átvette a szobáját nyitó kulcskártyát. Másodpercek múlva már a liftben voltak. Nick egy árva szót sem szólt, amíg felértek a tizedikre, és végimentek a hosszú folyosón. Aztán kinyitott előtte egy ajtót. Leni belépett, és elakadt a lélegzete. A szoba túlsó falát teljes egészében beborító hatalmas ablakból egyenesen a Times Square-re lehetett kilátni. Egy márványkandalló előtt két piros dívány állt, balra bárpujt. Az ablak előtt étkezőasztal székekkel.

– Ez a hatalmas lakosztály csak az enyém?

– Igen.

– Szép kis összegbe kerülhet.

– Van miből finanszírozni – felelte a férfi. – Hétre visszajövök. Ha bármire szüksége van... szó szerint bármire, hívja nyugodtan a szobaszervizt.

– Egy könyv jó lenne.

– Biztosan tudnak szerezni egyet – mondta Nick, és azzal távozott.

Leni körülnézett.

– Tévé nincs?

Felnézett a kandalló fölötti nagy tükörrre, és meglátta a távirányítót a párkányon. Felnevetett. Még jó, hogy annyi házfelújítás műsort nézett, így tudta, hogy manapság ravaszul el szokták rejteni a készülékeket.

Leereszkedett az egyik piros díványra. Gyönyörködve futtatta végig a kezét a piros bőrhuzaton.

Ha gazdag lesz, így fog élni? Milyen csend van itt!

Rossz volt belegondolni, hogy a gazdagok többsége feltehetően magányos. Nicknek is rengeteg pénze van – ő „egyszerű” milliárdosnak nevezte magát –, és alig szólal meg. Persze azt Leni is tudta, hogy vele miért ilyen szűkszavú, de a sofőrrel sem nagyon beszélgetett.

Ez nagyon zavarta a lányt. A férfi szinte köszönésre sem méltatta sem a sofőrjét, sem a repülőgép pilótáját és személyzetét. Úgy járt-kelt, mint aki a saját kis elszigetelt világában él.

Érdekes, pedig minden oka megvan rá, hogy a világ legboldogabb embere legyen. Elvégre jóképű, gazdag és kiváltságos.

Leni az örökbe fogadó édesapjára gondolt. Hogyan gürcölt és spórolt, amikor még munkaképes volt, és így is épphogy el tudta tartani a családját. Mégis a világ legszerencésebb emberének érezte magát.

Nick pontban hét órakor kopogtatott. Amikor Leni ajtót nyitott, a férfi kis híján hátratántorodott. A lány, aki első találkozásukkor manónak volt öltözve, most egyszerű fekete ruhát és piros kardigánt viselt. A szemét is kifestette, de csak épp annyira, hogy még szebbnek látszon. Ajkai vérvörösek voltak. Hosszú barna haját laza kontyba fogta, és ettől olyan éterien kifinomultnak hatott a külseje, hogy a férfi alig tudta levenni róla a szemét. Fekete túsarkúja legalább nyolc centit emelt a termetén, így a feje búbja épp Nick álláig ért. Pont tökéletes magasság. Nick megrázta a fejét, hogy elhessegesse a zavaró gondolatokat. Leni gyönyörű nő, de sosem fogja neki megmutatni, miért is jó, ha az álláig ér. Nem csókolhatja meg.

– Nagyon csinos – mondta a lánynak.

Kíváncsi volt, vajon elment-e végül a butikba, és onnan szerezte-e a ruhát.

– Csinos? – pördült meg boldogan Leni. – Szerintem csodálatos ez a ruha. A diplomaosztómra vettem. Gondoltam, ez megfelel az ügyvédi megbeszélésre, de akár kétszer is felvehetem.

Milyen bájos volt, hogy ennyire tudott örülni egy ruhának! Nick már majdnem elmosolyodott. Ő már rég elfeledte, milyen az, amikor valakit boldoggá tesz valami egyszerű dolog. Vagy egyáltalán bármi. Tudatosan nyomta el magában ezeket az érzéseket, de most a lány csilingelő kacagásától feléledt benne a vágy, hogy ő is újra átélhesse. Sajnos ez sosem fog megtörténni.

Megköszöri a torkát.

– Jó választás volt ez a ruha, és a cipő is.

Leni előrenyújtotta a lábát, és ragyogó szemmel csodálta a fekete lábbelit.

– Tudom. Így legalább magával is úgy tudok beszélgetni, hogy közben nem görcsöl be a nyakam.

Nick arra gondolt, hogy csókolózni is kényelmesen lehetne így.

Ki kellene aludnia magát. A Wall Street új farkasának kipihenten eszébe sem jutna, hogy élvezni akarja az életet, nem bókolna olyan nőknek, akikhez semmi köze, és észre sem veszi, milyen cipő van rajtuk.

Amikor aztán Leni magára öltötte kopott bőrkabátját, a férfinak eszébe jutott, miért is olyan fontos a lánynak ez a fekete ruha, és elhatározta, hogy kedves lesz hozzá.

– Maga is egész jól fest – jegyezte meg ekkor Leni.

A férfi lenézett az öltönyére.

– Ma reggel is ez volt rajtam.

Meg előző nap is. Csoda, hogy nem lett csupa ránc.

– Tudom – kacsintott a lány. – Akkor is csodálatosan nézett ki.

Csak nem flörtöl vele?

Leni már majdnem az ajtóhoz ért, ezért Nicknek csipkednie kellett magát, hogy kinyithassa előtte. Teljesen összezavarodott, és meg is volt rémülve. Hiszen megbeszélték, hogy semmi értelme bizalmasabb hangnemet megengedniük egymással. Már épp emlékeztetni akarta erre a lányt, de ő gyorsan kilépett a folyosóra, és így szólt:

– Éhen halok!

Ezzel újra elfogadható mederbe terelődött a társalgás. Talán kínos lenne most felhozni a flörtölés témáját.

– Akkor szerezzünk valami ennivalót – felelte hát inkább.

Az utcán már sötétnek kellett volna lennie, de a fényreklámok, a díszkivilágítás és a kirakatok miatt szinte nappali világosság öntötte el őket. Leni kíváncsisággal vegyes ámulattal nézegetett körbe. Ezzel, mondjuk, nem lógott ki a sorból, mert minden járókelő ugyanezt tette.

- Remélem, szereti az olasz konyhát.
- Imádom!
- Nagyszerű!

Nick intett a sofőrnek, hogy gyalog mennek, és balra indult.

– Ismerek egy remek kis helyet. Nem túl puccos. Közkedvelt a turisták körében, akik többnyire színházba igyekeznek.

Leni összehúzta magát a hideg miatt, de a szeme tágra nyílván fogadta be a sok látnivalót. Nick lelassította a lépteit, hogy a lány zavartalanul csodálhassa a nyüzsgő nagyvárosi életképet. Most, hogy vele volt, ő is újra felfedezte mindazt, amit egyébként már észre sem vett.

A tömeg ritkulni kezdett, ahogy elhagyták a Times Square-t, és befordultak az étterem utcájába. Lementek egy fekete vaslépcsőn, és a férfi kinyitotta az ajtót.

Miután átadták a kabátjukat a ruhatárosnak, egy hosztesz az asztalukhoz kísérte őket. A pincér kóstolót töltött nekik egy üveg borból. Nick majdnem rávágta, hogy jó lesz, de aztán eszébe jutott, hogy Leni talán nem is szereti a bort. Mark kedvence például a tequila volt, sörrel leöblítve. Persze a lány aligha vehette át tőle ezt a szokást, mivel nem volt jelen az életében.

- Megfelel ez a bor?
- Most viccel? Tökéletesen illik a ma estéhez.

A pincér vigyorogva teletöltött nekik egy-egy poharat, aztán magukra hagyta őket, hogy kedvükre válogassanak az étlapról.

- Csodálatos! – ízlelgette a lány a nedűt.
- Azt hiszem, ma csodálatos estéje lesz.
- Ez elég szemtelen volt magától – vigyorgott a lány.
- Miért? Maga mondta, hogy a ruhája csodálatos, én is csodálatosan nézek ki, és a bor is csodálatos.
- Bizonyos dolgokra egyszerűen nem lehet mást mondani.

Nick vállat vont, de tudta, hogy a lánynak igaza van. A bor neki is nagyon ízlett most, hogy időt szánt a lassú kortyolgatásra. Önmagát vagy az öltözékét talán nem sorolta volna a csodálatos kategóriába, de Leni ebben a ruhában, ragyogó zöld szemével és vérvörös ajkával tényleg csodálatos volt.

- Tud valamit ajánlani? – kérdezte most a lány, az étlapot böngészve.
- Minden térszaételük... csodálatos – vigyorgott Nick.

A lány felkacagott.

- Mondtam én, hogy van humora.
- Dehogy, csak kihasználtam a *csodálatos* szó iránti rajongását.
- Nick?

Anyja hangját hallva a férfi majdnem lefordult a székről ijedtében, de hamar összeszedte magát, és felállt.

- Anya!

Leni felpillantott. Egy csinos, szőke asszonyt látott, kifogástalan sminkkel, királykék ruhában. Mellette Nick idősebb változata. Csak nem a szülei?

Nick anyja megölelte a fiát.

- Nahát, micsoda meglepetés!
- Én is hasonlóan meglepődtem, hogy itt látlak titeket.

Leni elnyomta a kikíváncozó kuncogást. A férfi az arckifejezése alapján inkább megrémült, mint meglepődött.

Nick odapillantott rá.

- Leni, bemutatom a szüleimet. Amanda és Walt. Anya, apa, ő itt egy barátom, Elenore.

A lány nem tudta, hogy fel kellene-e állnia, vagy az asztal fölött átnyúlva kezét fogni a szülőkkel. Zavarában ledermedt.

- Örvendek – biccentett felé Nick apja.
- Részemről a szerencse – felelte erre.

Amanda ragyogott.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem. Vacsorázni jöttetek? – fordult a fiához.

– Igen. Ti is?

– Most végeztünk. Szerencséd, hogy épp színházba igyekszünk.

– Kár. Ehettünk volna együtt.

Leni kis híján felhorkant. Nyilvánvaló volt, hogy Nick szülei is erősen kételkednek a sajnálkozás őszinteségében.

Az anya kíváncsian méregette fiát és annak vacsorapartnerét.

– Csak nem randevúd van, fiam?

Nick szája szóra nyílt, de nem azonnal felelt. Azt ugyebár nem mondhatta el, kicsoda Leni valójában. Maradnia kell az eredeti fedősztorinál.

– Mint mondtam, barátok vagyunk.

– Az még nem zárja ki, hogy randevúra menjetek.

– De ez nem randevú. Csak két barát együtt vacsorázik.

Amanda bocsánatkérő pillantással nézett Lenire.

– Elég mogorva fickó, nem igaz?

A lányba egyszeriben belebújt a kisördög.

– Nem is tudom – vigyorgott. – Amikor megismertem, kimondottan vicces volt.

Amanda szemöldöke a magasba szaladt.

– Az én fiam? Vicces?

– Bizony – vigyorgott tovább Leni.

– Meg vagyok döbbenve.

Nick rosszállóan csóválta a fejét.

– Ugyan, anya! Azért nem vagyok olyan mogorva.

– Dehogynem! Remélem, látjuk magát a jótékonyági esten, amelyet Nick minden évben megrendez a gyermekkórház javára.

– Jótékonyági est? – csodálkozott a lány, és majdnem megkérdezte, hogyan rendezhet Nick ilyet, aztán rájött, hogy a férfi világában ez nem olyan nagy dolog, valószínűleg rendezvényszervezők és asszisztensek hada végzi el helyette a munkát.

– A családjukban ez hagyomány – magyarázta Nick. – Igazából apám tagja a kórházi igazgatótanácsnak. Én csak besegítek, mint önkéntes.

A hangja fáradtnak és öregnek tűnt. Nem úgy hangzott, mint egy lelkes önként jelentkező. Talán csak ráerőltették a szerepet?

– Az osztályon tartunk egy kis karácsonyi ünnepséget – lelkesedett Amanda. – Egy hétre rá pedig egy lélegzetelállító bált rendezünk.

– Jól hangzik.

– Látom, hogy a fiam kínosan érzi magát, és nem akarom elrontani a vacsorájukat – jegyezte meg Nick anyja. – De remélem, viszontlátjuk magát a karácsonyi ünnepségen és a bálon.

– Így van – helyeselt Walter, de közben vesékbe látó pillantással vizslatta a lányt. – Szívesen látjuk.

Leni büntudatot érzett, viszont nem árulhatta el magát, ezért olyan feleletet eszelt ki, ami nem volt hazugság, de nem is ígért semmit.

– Szívesen elmennék.

– Nagyszerű! – örvendezett Amanda, és elindult kifelé.

Amikor a szülei eltűntek szem elől, Nick leült. Leni igyekezett oldani a feszültséget.

– Megígértem, hogy megmondom a szüleinek, hogy vicces is tud lenni.

– Nem kellett volna. Most már biztos, hogy holnap felhívnak, és keresztkérdéseket tesznek fel magáról.

– Nézzük a jó oldalát! Azt is mondhattam volna nekik, hogy flörtölt velem.

– Szerencséje, hogy nem tette.

– Miért? Akkor büntetésből bezárt volna a hotelszobámba?